

ב"ה

**"הריני מקבל עלי
מצות עשה של
ואהבת לרעך כמוך"**

קובץ למורה לחודשים
חשון-כסלו

"מצות אהבת ישראל היא שער הכניסה, אשר דרך בו יכול האדם לבוא לפני ה' אלוקים להתפלל"

(היום יום ב' תמוז)

במסגרת תוכנית ואהבת לשנת תשפ"ה, מוגש לכם קובץ סיפורים בנושא אהבת ישראל על מנת לספר לתלמידים כהכנה לתפילה, פעם בשבוע.

ידוע כוחו של הסיפור החסידי לטעת בלב השומעים יראת שמים ומידות טובות. אין ספק שסיפורי "הריני", יסייעו לתלמידים לגשת לתפילה בצורה ראויה, ויקרבו לליבם את המסרים של אהבת ישראל בהם אנו עוסקים במהלך השנה.

כדאי לקבוע יום קבוע בכיתה לתוכנית "הריני", אנו ממליצים לעשות זאת בתחילת השבוע.

לאחר כל סיפור מופיעות נקודות לדיון קצר, בעזרתו נוודא שהתלמידים הבינו את מסר הסיפור והפנימו מה הוא מלמד אותנו.

באתר תמצאו נספח של הערכים המופיעים בדיון. מומלץ להדפיס ולשמור סט פתקים לכל תלמיד, ובמהלך הדיון כל תלמיד ירים את הפתק עם הערך שאותו בחר.

* * *

שימו לב:

הסיפורים מופיעים כאן בלשון לא מעובדת, ומיועדים לקריאה על ידכם, על מנת לספר אותם לתלמידים בשפה המתאימה להם.

* * *

מומלץ למנף את הסיפור והדיון להחלטה שבועית עם התלמידים בנושא אהבת ישראל. לצורך כך תמצאו באתר שלטים עם פתיח קבוע: **"הריני מקבל עלי..."**, המיועדים להשלמה שבועית של ההחלטה הכיתתית ותלייה בכיתה.

"להרים" כל יהודי

הרב יוסף וינברג זכה להיות שלוחם של הרבי הרי"צ והרבי נשיא דורנו במשך למעלה משישים שנים. הוא נהג לנסוע למדינות שונות ורחוקות, לקרב יהודים ולבצע שליחויות חשובות. במהלך נסיעותיו הרבות הכיר הרב וינברג יהודים רבים והמשיך לשמור עמם על קשר באמצעות מכתבים ושיחות טלפון.

ערב אחד, הטלפון בביתו של הרב וינברג מצלצל. על הקו היה ר' יעקב ממדינת אוקלהומה שבארצות הברית. ר' יעקב שח לרב וינברג כי נוצרה אצלו בעיה גדולה והוא זקוק בדחיפות לעצתו וברכתו של הרבי.

הסדר בעבודתו של הרבי היה כי מידי ערב, בטרם עוזב המזכיר את המשרד, נכנס הוא אל חדרו של הרבי בפעם האחרונה לאותו היום ומניח על שולחנו הקדוש את מכתבי השאלות ובקשות הברכה שהגיעו. הרבי היה מקבל את הפתקים, נותן למזכיר הנאמן הוראות ליום המחר ומענות להשיב לשואלים והמזכיר היה רושם את דברי הרבי ויוצא מן החדר. הוא לא יכנס שוב עד יום המחרת.

באותו הערב, מיד לאחר שיחת הטלפון הדחופה מאוקלהומה, העלה הרב וינברג את בקשתו של אותו יהודי לעצה וברכה על הכתב ויצא במהירות מביתו לעבר בית מדרשו של הרבי - 770.

הוא הגיע מתנשף אל לובי הכניסה ופנה אל 'גן עדן התחתון' - מבואת הכניסה לחדרו של הרבי, מתכנן להספיק להביא את המכתב הנושא את הבקשה החשובה למזכיר שתיכף יכנס אל קודש הקודשים.

אך למרבה תחושת האכזבה, הוא החמיץ. הוא עוד הספיק לראות את דלת החדר נסגרת מאחורי גבו של המזכיר שכבר נכנס בפעם האחרונה להיום...

הרב וינברג חקר בדעתו למצוא פתרון, ורעיון נפל במוחו. הוא יניח את המעטפה ובתוכה המכתב על מפתן הדלת וידחוף אותה מעט, על מנת שתציץ אל תוך החדר. בטרם יצא המזכיר מן החדר, הוא יבחין במעטפה, ירים אותה מן הרצפה ויגיש אותה לרבי. כך יקבל הרבי את הבקשה הדחופה עוד הערב.

וכמו בתוכנית, הוא התכופף לעבר מפתן הדלת, הניח את המעטפה, דחף אותה פנימה והמתין לראות כיצד יפול דבר.

אך לפעמים דברים אינם עובדים כמתוכנן... מזכירו הנאמן של הרבי סיים את עבודתו בפנים וניגש לצאת מן החדר, הוא לא הבחין במעטפה המונחת על הרצפה והדלת כבר נטרקה מאחוריו.

סיפור מס' 1 | שבוע פרשת וירא (ט'-ט"ו חשון)

המזכיר אינו נכנס פעם נוספת אל חדרו של הרבי, והרב וינברג לצערו כבר ויתר. הרבי יקבל את המכתב רק למחרת בבוקר ותשובתו החשובה תמתיק עד אז.

אך לתדהמתו המעטפה המונחת מתחת למפתן הדלת החלה לנוע אל תוך החדר ונעלמה מעיניו. הרבי שהבחין בה מונחת על הרצפה, קם ממקומו והתכופף להרימה. רבע שעה לאחר מכן כבר הייתה תשובת הרבי בידי. הוא התקשר חזרה לאוקלומה ומסר לר' יעקב את מענה הקודש.

יסורי הנפש לא הניחו לרב וינברג כל אותו הלילה. "כיצד יכולתי להטריח את הרבי לקום ממקומו ולהתכופף?!" הציקה לו המחשבה שוב ושוב.

בבוקר השכם כתב הרב וינברג מכתב לרבי. הוא גלגל את סיפור המעשה, את מחשבותיו ואת העובדה שהמזכיר לבסוף לא הבחין במעטפה, וסיים בבקשת סליחה ומחילה על שגרם לרבי טרחה ומאמץ. לאחר מכן הלך ל-770 והכניס את המכתב אל הרבי דרך המזכירות.

תשובתו המדהימה של הרבי לא איחרה להגיע. הרבי כתב: "הרי זהו כל ענייני, להרים. ובפרט מה שאחרים אינם שמים לב".

התשובה החדה העניקה לרב וינברג מבט על גודל ה"אהבת ישראל" של הרבי ועד היכן עלינו לשאוף להגיע.

(על פי סיפור הרב וינברג בראיון לתוכנית המפגש שלי של jem)

דין "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- הרבי ענה לרב וינברג: 'הרי זהו כל ענייני, להרים'. למה מתכוון הרבי במילה - "להרים"? חשבו על פעולה אחת שאפשר לעשות בכיתה כדי "להרים", ולתת הרגשה טובה לכל התלמידים.
 - לפניכם רשימה של ערכים חשובים. לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשקין שלום, לוותר, לסלוח.
- בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור. איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור.

נחמה וחסד

(סיפור לרגל כ' מרחשון)

את הסיפור הבא סיפר הרבי הרי"צ באחת ההתוועדות:

פעמים רבות התלוויתי לאבי, הרבי הרש"ב, במסעותיו בחו"ל, לשם היה נוסע לעיסוקיו בענייני הכלל. באחת מן הנסיעות התאכסנו במלון גדול בעיר ומשם יצאנו להשתדלויות דחופות עבור הקהילות ברוסיה.

בוקר אחד, שאל אותי אבי האם יש ברשותי כסף. באותם הימים היה מצבי הכספי קשה מאד, ולא הייתה ברשותי פרוטה מיותרת. אך מכיון שאבי שאלני, הלכתי לבנק, משכנתי את מקל הכסף שהיה ברשותי וקבלתי הלוואה בסך עשרים רובל ומסרתי את הכסף לאבי.

אבי לבש את מעילו ויצא במהירות מהמלון. מכיון שהוא לא בקשני להתלוות אליו, הבנתי שהוא מעוניין ללכת לבדו, ואני נשארתי במלון.

כעבור שעה הגיע שליח כשבידו חבילה גדולה.

"כאן מתגורר שניאורסאהן?" שאל.

"כן!" עניתי.

"הבאתי חבילה עבור אדון אחד שקנה אותה וציווה להביאה לכאן" אמר הנער. בשעות הבאות המשיכו להגיע חבילות נוספות מחנויות אחרות. ראיתי שהחבילות מכילות בגדים.

בתחילה חשבתי כי אבי קנה את הבגדים מתנה לבנותי. בשעות הערב חזר אבי למלון ואמר לי להתכונן לנסיעה. לאן אנו נוסעים לא אמר לי, שילמתי למלון עבור שהותנו, ארזתי את החפצים ויצאנו לתחנת הרכבת.

אבי אמר לי לקנות כרטיסים לעיר פרשבורג, העיר בה חי ה"חתם סופר". כשהגענו לפרשבורג רציתי לשכור עגלה שתביאנו מתחנת הרכבת לעיר, אולם אבי אמר כי נעשה את הדרך ברגל. לקחתי את החבילות בידי ויצאנו לעיר.

בדרכנו לעיר פגשנו בחור ישיבה שמיהר מאד. אבי עצר אותו ושאלו היכן המלון והמסעדה השייכים ליהודי מסוים. "אין לי זמן עכשיו" ענה הלה, "תמשיכו ישר ושם תשאלו" המשיך בחוסר סבלנות.

אבי גער בו: "האם כך אתה מקיים מצות הכנסת אורחים? הרי רואה אתה כי אנו אורחים במקום הזה!"

כאשר הבין שלא נהג בנימוס, נעצר והסביר לנו כיצד להגיע לבית המלון. הוא הוסיף, כי בעל בית המלון נפטר לפני ימים אחדים, ובביתו יושבים כעת "שבעה", רחמנא לצלן.

כשהגענו למלון מצאנו אשה ושלוש בנותיה יושבות "שבעה". עובדי המלון נתנו לנו חדר,

סיפור מס' 2 | שבוע פרשת חיי שרה (ט"ז - כ"ב חשוון)

ואחרי מנוחה קצרה, אמר לי אבי כי ברצונו לצאת ולטייל קצת בעיר.

בדרכנו הגענו לישיבה, שם ישבו עשרות בחורים ולמדו תורה בחיות גדולה. אבי נגש לאחדים מתלמידי ישיבה ושוחח אתם בלימוד. גם עם אותו בחור, שפגשנו בהגיענו לעיר, דיבר אבי בדברי תורה. במיוחד הרבה להתפלפל עם אחד הבחורים שעשה עליו רושם מיוחד. כשיצאנו מהישיבה, שיבח אותו אבי מאד.

כאשר חזרנו למלון, נכנסנו לנחם את האלמנה ובנותיה, אבי אמר בפניהם דברי עידוד ונחם. הוא עודד את האלמנה להשיא את בנותיה, האשה התאוננה על מצבה הכספית הקשה, ובפרט עכשיו, לאחר שבעלה נפטר, והבנות הגיעו לגיל השדוכים, יהיה לה קשה למצא עבורן שדוך.

אבי הציע לבת הבכורה את בחור הישיבה שהרבה להתפלפל אתו. ולשניה הציע את הבחור שפגשנו ברחוב, הוא גם אמר לאלמנה שלא תדאג בקשר לצרכי החתונה, "הכנתי עבורן את כל הביגוד" אמר לה אבי.

נשארנו בפרשבורג עד שהשידוכים שאבי הציע באו לידי סיכום, אז חזרנו לליובאוויטש.

חלפו חמש שנים, המשיך הרבי הרי"צ, והזדמנתי לפרשבורג. נכנסתי לפונדק לראות מה עלה בגורל הבת השלישית. הבת, שלבינתיים בגרה, הייתה שם וזיהתה אותי.

היא סיפרה כי גם היא נשאה והיא חיה באושר. גם אחיותיה מאושרות. בעלה של אחת התמנה לרב והאחר לראש ישיבה ידועה. "אמי רווה נחת רב משלוש בנותיה" סיימה בפנים צוהלות.

(ע"פ ספר השיחות הרבי הרי"צ תרפ"ד עמוד 62)

דיון "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- האלמנה בסיפור בוודאי קיבלה מבקרים רבים במהלך ה"שבעה", אך ביקורו של הרבי הרש"ב היה מנחם במיוחד. נסו לחשוב למה דווקא ביקורו של הרבי הרש"ב ניחם ועודד?
- לפניכם רשימה של ערכים חשובים. בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור. איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור. לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשקין שלום, לוותר, לסלוח

אכפתיות גם ליהודי שנרצח רחוק

(סיפור לרגל כינוס השלוחים)

לפני כעשרים שנה, נקלע בית חב"ד בוואלי בניהולו של הרב יהושע גורדון לצרה צרורה. אחד מן התורמים הגדולים לבית חב"ד, היה צריך לשלם לרשויות החוק קנס של סכום כסף עצום שלא היה ברשותו. בעקבות כך גם הרב גורדון מצא את עצמו בהליך משפטי סבוך בגלל התרומות שקיבל מאותו תורם.

עורך דין יהודי עזר לרב גורדון וכך הוא סיפר:

"לבית חב"ד הגיע עורך דין מטעם התביעה. עורך הדין החל לחקור את הרב גורדון בשאלות לפרטי פרטים. במשך שעות ארוכות ישב הרב גורדון וענה על כל שאלות הצולבות במענה מכורט ומסודר.

בצהרים, כשלקחנו הפסקה קלה מן החקירה, ניגש אלי הרב גורדון בצד ושאל אותי האם אני חושב כי עורך הדין החוקר - יהודי. עניתי לו כי שם משפחתו אינו נשמע יהודי ואני אינני מבחין בתווי פנים המעידים שהוא יהודי, ובכל מקרה זה לא משנה.

הרב גורדון שמע את תשובתי, אבל היה לו גלאי מיוחד של אהבת ישראל לגלות יהודים בסביבתו. הוא התנצל כי עליו לצאת ולהביא דבר מה מהרכב וכעבור דקות הוא חזר כשזוג תפילין בידיו.

נבהלתי. "זה עלול להכעיס את עורך הדין ולהשפיע לרעתנו בכל ההליך המשפטי" אמרתי לו. אך טענותי לא הועילו והרב גורדון נכנס להמשך הפגישה כשהתפילין בידיו.

לקראת סוף הפגישה, הוא פנה אל עורך הדין ושאל אותו האם הוא יהודי. עורך הדין הגיב בתדהמה ואמר: "בחקירה הזו - אני שואל את השאלות." אך הרב גורדון לא ויתר וביקש תשובה.

עורך הדין הורה לקלדן להפסיק מרישום הדברים ואמר "אכן, אני יהודי. אך אינני דתי כמוכם". הרב גורדון הציע לו להניח את התפילין, אך הלה זעם וסירב בתוקף. הוא הורה לקלדן להמשיך בתיעוד והמשיך בחקירה.

כעבור חודשיים התקיים המשפט. השופט החל להתעניין אצל הרב גורדון על עמדת היהדות והשקפת ההלכה במקרה כזה. הרב גורדון הפתיע בידיעותיו המקיפות בהלכה והרצה בשטף את פסק השולחן ערוך בזה. השופט התפעל מאוד, והמליץ לשני הצדדים להגיע לפשרה.

סיפור מס' 3 | שבוע פרשת תולדות (כ"ג-כ"ט חשוון)

יצאנו למסדרון להתדיין עם עורך הדין של התביעה אודות הפשרה. אך לאחר דיונים ארוכים של שעות, עדיין היינו רחוקים מן הסכומים אותנו הסכמנו לתת. לפתע, הרב גורדון תפס את ידי וקרץ לעברי... הוא הניח זוג תפילין על השולחן, ואמר כי הוא מוכן לחתום על הפשרה באם עורך הדין יסכים להניח תפילין.

עורך הדין היה בהלם מוחלט. אך לפשרה יש להגיע... הוא הסכים להניח תפילין בחדר צדדי. הרב גורדון חתם, והוא מצידו עמד בהסכם והניח תפילין לראשונה בחייו!

מאוחר יותר אמר לי הרב גורדון: "באותם רגעים, הכסף שאצטרך לתת, כלל לא ענין אותי. תאמין לי כי הדבר היחיד שחשבתי עליו הוא, כיצד הלה יניח תפילין. הרי הוא יהודי, הוא אח שלי!"

דיון "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- מה לדעתכם חשב עורך הדין של התביעה על הרב גורדון, כשהוא ראה אותו פעם ראשונה? כמה קרוב הוא הרגיש אליו, מאחד עד עשר?
- מה לדעתכם חשב עורך הדין של התביעה על הרב גורדון, אחרי שהציע לוותר על סכום כספי, רק כדי לראותו מניח תפילין? כמה קרוב הוא הרגיש אליו, מאחד עד עשר?
- לפניכם רשימה של ערכים חשובים. בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור. איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור. לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשכין שלום, לוותר, לסלוח

איך מרגיש החבר בכיתה?

מספר הרב שלום בער אבצן, מחנך בישיבת 'אחי תמימים':

זוג הורים, לא חב"דניקים, מתושבי קראון הייטס, שלחו את בנם ללמוד ב"ישיבת ליובאוויטש". מסיבה כלשהי הילד היה דחוי חברתית וסבל הצקות רבות. כעבור תקופה הילד הודיע לאמו שכבר סבל מספיק ויותר איננו מעוניין להמשיך ללכת לתלמוד תורה.

האמא הדואגת עשתה כל שביכלתה לעזור לבנה. היא הגיעה בעצמה לתלמוד תורה, דיברה עם המלמד, עם המנהל, ועם כל מי שרק יכלה, וביקשה לשים קץ לסבלו של בנה.

הצוות החינוכי לקח את העניין לטיפולו ועשה כדרכו למיגור התופעה. גערות, שיחות פרטיות, אזהרות, עונשים - אבל הסיפור לא נגמר. כל יום הילד חוזר הביתה ורק מספר עד כמה קשה לו.

מה עשתה האמא? נטלה דף ועט וכתבה מכתב לרבי. היא תיארה בפרוטרוט את מצבה של בנה וסיפרה כי כבר דיברה עם הצוות החינוכי ולא הועיל.

לא חלף זמן רב, והטלפון במשרד הת"ת מצלצל. על הקו - מזכירו הראשי של הרבי, הרב מרדכי אייזיק חודקוב, ובפיו מסר ברור וחד בשם הרבי: "לטפל בנושא אחר ולתמיד!"

אין צורך להסביר כי לאחר קבלת שיחת טלפון זו, התקיימה פגישה דחופה וגובשו מסקנות מעשיות כיצד לוודא שאף תלמיד במוסד לא סובל מהצקות על ידי תלמידים אחרים. הם הבינו כי יש לשים קץ לתופעה הזו בכל מחיר, והוחלט לנקוט במדיניות חסרת סובלנות כלפי כל גילוי של אלימות.

עם זאת, כמה מהנערים היו כנראה מציקים מומחים, וחרף מאמצי ההנהלה המשיכו לעשות זאת בחשאי. במצב החדש, ברור שאף ילד לא העז ללעוג לו, אבל הציקו לו בעקיפין. המושבים באוטובוס, למשל, תמיד היו 'שמורים' ל'חבר שלהם', והילד נאלץ תמיד לשבת בודד בהסעה. או למשל, במשחקים, הוא 'הוזמן בשמחה' להצטרף למשחק, אבל באורח פלא הכדור אף פעם לא הגיע אליו....

הנער הודיע לאמו שאמנם תופעת האלימות פסקה, וגם המילים המעליבות, אבל תחושת הפגיעה עדיין נמשכת.

ומה עשתה האמא? שוב כתבה לרבי. סיפרה על השינויים שחלו, וגם מה לא השתנה,

סיפור מס' 4 | שבוע פרשת ויצא (ל' חשוון - ו' כסלו)

ותיארה את תמונת המצב העגומה כפי שקיבלה אותה מבנה.

בו ביום, שוב צלצל הטלפון במשרד הת"ת. ושוב, כמובן, על הקו נמצא הרב חודקוב. והפעם: "הרבי רוצה לדעת דבר אחד: האם המצב ניתן לטיפול מלא לאלתר, או שהוא צריך לעזוב את כל עיסוקיו ולבוא עכשיו לתלמוד-תורה כדי לטפל בכך באופן אישי?!"...

כששמע את המלים האלה, השיב המנהל כי הוא לוקח את העניין לטיפול מידי. המנהל הלך לכיתה ופשוט העביר את המסר שקיבל זה עתה בשיחת הטלפון, ושאל את הילדים מה הוא אמור להשיב לרבי, שכן הרבי ממתין לתשובתם....

מיותר לציין שמרגע זה תמה מסכת הסבל של התלמיד.

כעבור כמה שבועות, הרבי קיבל מכתב נוסף מאמו של הילד. היא הודתה לרבי על כך שעזר לבנה ודאג לו לשלווה ומנוחה והחזיר לו את שמחת החיים. היא ציינה כי הרבה נערים דואגים לדבר, ללמוד ולשחק אתו, גם בשעות הלימודים וגם מחוצה להן. עם זאת, עכשיו יש לה דאגה נוספת: בר-המצוה של בנה היא בשבת ט' כסלו, וביום מיוחד זה הרבי נוהג תמיד להתוועד, שכן זהו גם יום ההולדת וגם יום ההילולא של האדמו"ר האמצעי. משום כך היא חוששת שכל הכיתה של בנה, כמו גם יתר המוזמנים הבוגרים, ייעדרו מהחגיגה לטובת ההשתתפות בהתוועדות של הרבי, אותה אף אחד אינו רוצה להפסיד. ברור שאף אחד מהם לא ייעדר מהאירוע בכוונה לצער או לפגוע בבנה, אולם מצדו, הוא ייפגע אם אף אחד לא יגיע.

באותה שנה, בשבת ט' כסלו - להפתעת כולם - לא התקיימה התוועדות!

רק מאוחר יותר התגלה כי הסיבה היתה כדי שהאורחים המוזמנים וחברי הכיתה של הנער, יוכלו להשתתף בבר המצווה של הילד, שיהיה שמח ומאושר ביום חגו.

דיון "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- מה לדעתכם הרגישו חברי הכיתה של התלמיד הפגוע, לפני הפניה של הרב חודקוב בשם הרבי? מה לדעתכם הרגישו בחגיגת בר המצווה בט' כסלו?
- לפניכם רשימה של ערכים חשובים. בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור. איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור. לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשכין שלום, לוותר, לסלוח

יהודי הוצא יהלום

ר' מוניה מונסזון היה חסיד משושלת חסידים ותיקה. למחייתו עסק במסחר ביהלומים, הוא קנה יהלומים גולמיים וליטש אותם היטב. כשהגיעו לתוצאה הרצויה היה נוסע ליריד ומוכר אותם ברווח רב.

בעל ממון רב היה ר' מוניה והוא נהג בו כחסיד אמיתי. לכל מטרת צדקה וגמילות חסדים היה תורם ביד רחבה ובפנים מאירות. חביבות מיוחדת הייתה לו לתת למטרות הצדקה אותם ביקש הרבי. הוא נהג להתלוות אל הרבי הרש"ב במסעותיו להשתדל לבטל את גזירות הדת על היהודים ברוסיה. שנים קודם לכן עוד היה נוהג להצטרף אל אביו, הרבי המהר"ש, במסעותיו אל חוצה לארץ.

כשאר החסידים גם ר' מוניה הבחין כי הרבי נוהג חיבה יתירה ביהודים הפשוטים ומקרבים אליו ביותר. הדבר עורר את פליאתו, שכן גם הוא ידע כי יש לנהוג באהבת ישראל לכל יהודי, אך סוף כל סוף בליובאוויטש ישנם חסידים דגולים - 'משכילים' בתורת החסידות, המתעמקים שעות ארוכות להבין את מאמריו של הרבי וכל השגותיהם 'אלוקות' ממש; 'עובדים' המתייגעים בתפילתם להכיר כי הבורא הינו כל הוויית הבריאה, ומתנהגים הם ב'אתכפיא' כל היום; חסידים אחרים הינם בעלי צדקה מופלגים העוסקים בגמילות חסדים וצרכי ציבור כל היום כולו. "מדוע מקרב הרבי דווקא את היהודים הפשוטים?" טרדה המחשבה את מנוחתו.

באחת מן ההזדמנויות בה שהה עם הרבי, שיבח הרבי את מעלתם של היהודים הפשוטים. ר' מוניה העז וסיפר לרבי את מחשבותיו: "רבי, מדוע עושים אתם עניין כה גדול מן היהודים הפשוטים?" שאל בתמיהה.

הרבי סובב אליו את ראשו וענה: "יש בהם מעלות גדולות".

"איני רואה את מעלותיהם" השיב ר' מוניה. הרבי שמע אך לא החזיר לו דבר.

כעבור זמן מה שאל הרבי את ר' מוניה: "האם הבאת את חבילת היהלומים?"

"כן, הבאתי עימי את חבילת היהלומים" השיב ר' מוניה. "אך כעת השמים מעוננים ואין רואים את זריחת אור השמש, אי אפשר להסתכל ביהלומים באור כזה". המשיך ואמר.

הרבי ביקש ממנו כי בכל זאת יפתח הוא את צרור היהלומים ויניחם על גבי השולחן. ר' מוניה שמע בקולו של הרבי, הוא הביא מן החדר את חבילת היהלומים, התיר את הקשרים ופרש על גבי בד מיוחד את היהלומים הנוצצים.

"אבן זו היא פלאי פלאים" אמר ר' מוניה והצביע על אחד מן היהלומים הפרושים לפניו שניצנץ בברק מיוחד.

סיפור מס' 5 | שבוע פרשת וישלח (ז' - י"ג כסלו)

"אין אני רואה באבן זו שום דבר מיוחד" השיב הרבי.
 "רבי, ביהלומים צריכים להבין" נענה ר' מוניה בהתנצלות.
 "אכן" החזיר הרבי ולימד את ר' מוניה לקח אותו הוא לא שכת, "יהודי הוא פלאי
 פלאים, אלא שצריכים להיות 'מבין'..."

(על פי ספר השיחות אדמו"ר מוהריי"צ תש"ה)

דיון "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- מה היתה הסיבה שבגללה הרבי "התעניין" כתאום ביהלומים של ר' מוניה? איך לדעתכם הסתכל ר' מוניה על יהודים פשוטים, אחרי דברי הרבי?
- לפניכם רשימה של ערכים חשובים.
 בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור.
 איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור.
 לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשכין שלום, לוותר, לסלוח

אהבה ומסירות בכל מצב

הרב מענדל ווכטר בצעירותו היה תלמיד חכם גדול. זכה הוא לשמש כראש הישיבה לצעירים המצויינים בחסידות סאטמר. באותה עת שררה בסאטמר התנגדות חריפה לרבי ולתורת חב"ד.

עם הזמן הוא התקרב אל תורת חב"ד וקבע חברותא ללימוד עם ה'חוזר' הרב יואל כהן.

מחמת החשש שיתגלה, היה הוא מתגנב באישון ליל מביתו אל השכונה החב"דית קראון הייטס ללמוד מתורת חב"ד. כך למד במשך שנים, עד שהרגיש בעצמו כי הוא חסיד חב"ד, ואף החל ללמד מתורת חב"ד לתלמידיו הקרובים.

חשוב מאוד היה לשמור על כך בשקט מוחלט, מפני כמה קיצוניים שהיו עלולים לפגוע בו ובמשפחתו.

אך למרבה הצער, לאחר תקופה ארוכה הסוד אכן התגלה.

בביתו של הרב ווכטר צלצל הטלפון, הקול המאיים שבקע מן השפופרת מסר כי ה'טיפול' בחסיד הסורר בא יבוא.

ימים מספר לאחר מכן, התנפלו על הרב ווכטר ארבעה צעירים אלימים ותקפו אותו. הם היכו אותו, פצעו אותו, וגזזו את זקנו. הרב ווכטר נזקק לטיפול רפואי והתאשפז בבית הרפואה למשך זמן ארוך.

הרבי התייחס בהתוועדות לתקיפה הנוראה, ואף שיבח את הרב ווכטר על שזכה למסור את נפשו בפועל על חסידות חב"ד.

גם על משפחתו של הרב ווכטר לא פסחו הימים הקשים. אשתו נאלצה לעזוב את עבודתה כמנהלת בית ספר, ובעצת הרבי הם תכננו לעבור אל נחלת-הר-חב"ד שבארץ הקודש, הרחק מן ההצקות.

אך בטרם עזבו, בין ההוראות שקיבלו מהרבי, היתה הוראה מפתיעה. הרבי ביקש כי הרבנית ווכטר, שבהיותה מנהלת מסורה הכירה היטב את מצבן של התלמידות, תכין דו"ח מפורט על מצבה של כל תלמידה ועל קצב התקדמותה, על מנת שהמנהלת שתחליף אותה תוכל להמשיך ולחנך את התלמידות בגישה ובקצב המתאימים להן.

הרב והרבנית ווכטר היו אחוזי תדהמה. קהילה זו התנהגה אליהם בצורה כל כך קשה, רק בגלל שהתקרבו אל הרבי ואל תורת חב"ד. אך הרבי חשב על טובתן החינוכית והרגשית של בנות הקהילה הקטנות, וביקש לוודא שהן לא תינזקנה מעזיבת המנהלת.

(על פי ראיון של הרבנית לאה כהן לחברת jem)

דיון "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- מה לדעתכם הרגישה הרבנית ווכטר כשהכינה את הדו"ח על מצב התלמידות, כדי להמשיך לעזור לבית הספר שאותו היא עוזבת? מה הרבי רצה שהיא תרגיש?
 - לפניכם רשימה של ערכים חשובים.
בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור.
איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור.
- לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשקין שלום, לוותר, לסלוח

חנוכיה של אהבת ישראל

(סיפור לרגל ימי החנוכה)

בביתו של רבי חיים הלברשטאם, האדמו"ר מצאנז, כבר התרגלו לכך שחפצים נעלמים. זו יכלה להיות טבעת זהב או פמוטים מכסף, הם לא טרחו לחפש את עקבותיו של הגנב ולא לפענח את התעלומה. רבי חיים, שאהבת-ישראל המופלגת שלו נודעה לשם דבר, מְשַׁקֵּן כל חפץ יקר ערך שמצא בביתו על מנת ללוות תמורתו כסף עבור קְשֵׁי-היום הרבים שהתדפקו על דלתו. הוא לא חס על רכושו מול המצווה החשובה וכך ביתו נשאר ריק מכל.

כמה שבועות לפני חנוכה, פתח רבי חיים את דלתו בפני יהודי שבא ממרחקים. היהודי לא פצה את פיו, במקום זאת הוא שלף מגילה מגולגלת מכיסו והחל להציג בפני רבי חיים את אילן-היוחסין המפואר שלו. הוא דיבר ברהיטות, בשפה גבוהה, כאילו היה גביר נכבד ולא כעני לבוש קרעים. לאחר שסיים להציג את עצמו, הוא הליט את פניו בידיו והתייכח. מבעד לדמעותיו הוא הצליח לתאר את חיי העוני המחפירים שעליהם נקלע. וכעת לא נותר אף לא דבר להעניק נדוניה לביתו.

רבי חיים הביט באורחו והשתתף עמוקות בצערו.

"אל דאגה" עודד אותו "ה' יעזור!".

כעבור רגע יצא רבי חיים מן החדר ונעלם לתוך הבית. הוא הביט במדפים, בדק במגירות, והתפלל למצוא משהו שיוכל לתת לאיש. אך הם היו ריקים, הכל כבר היה ממושכן. אבל הוא לא יכול היה לשלוח את האיש ריקם, בלי לתת לו אפילו מטבע אחד...

החנוכיה!

על כוננית הספרים נחה מנורת הכסף המהודרת בה הדליק בכל שנה את נרות החנוכה. הרבי נטל את החנוכיה ועטף אותה בנייר כדי לחסוך מבטים לא רצויים. הוא יצא אל היהודי שבפתח הדלת והעניק לו אותה בשמחה.

האיש בירך את רבי חיים מכל הלב וחיש קל נעלם מן העין.

היה זה שבוע לפני חנוכה כאשר הרבנית הבחינה לפתע בחנוכיה החסרה. היא לא אמרה דבר לבעלה אבל עצב היה בליבה, היא לא יכלה לדמיין את חג החנוכה ללא הנרות שדולקים במנורה היקרה.

יום טרם החג, היא הזכירה לבעלה כי בביתם אין חנוכיה, אולם רבי חיים כלל לא נראה מוטרד מכך.

סיפור מס' 7 | שבוע פרשת מקץ (כ"א - כ"ז כסלו)

כ"ד בכסלו אחר הצהריים. לאחר הדלקת הנרות בבית הכנסת, מיהרו כל תושבי העיר לביתם להדליק את הנרות. בזו אחר זו צצו הלהבות המאירות מהחלונות הסמוכים, ואילו בית הרב נותר קודר וחשוך למרות השעה המתאחרת. רבי חיים נותר לשבת בחדרו, הוגה בדבקות בענייני החג ובסודותיו.

כעבור זמן, יצא רבי חיים מחדרו והחל להתעסק בנחת בהכנת נרות החנוכה, לגלגל פתילות ולהכין את השמן. אבל עדיין לא הייתה חנוכיה להציב בה את הנרות.

לפתע נשמעו צהלות סוסים בחוץ ומיד לאחריהן נקישות על הדלת, בפתח ניצבו זוג יהודים בלבוש מהודר. הם התנצלו על השעה המאוחרת וביקשו לשוחח בדחיפות עם הרבי. שעה ארוכה ישבו בני הזוג עם רבי חיים בחדר עבודתו, מאחורי הדלת הסגורה. רבי חיים הקשיב לדבריהם, השיאם עצה והרעיף עליהם ברכות.

טרם שעזבו, הניח האיש חבילה על השולחן.

"זו התודה שלנו" הוא אמר, והסיר את העטיפה.

מנורת חנוכה גבוהה, עשויה כסף משובח, עמדה מנצנצת על השולחן.

הרבי השיב בתודה. בשלווה טבעית הוא הזיז את החנוכיה למקומה הקבוע ועיטר אותה בשמן זית והפתילות שהכין.

בידו הימנית אחז את ה"שָׁמֶשׁ" ובירך את שלושת הברכות.

דין "הריני" כיתתי בעקבות הסיפור:

- מה לדעתכם הרגיש רבי חיים, כשהלך האיש הנזקק מביתו, עם החנוכיה היקרה בידו?

- לפניכם רשימה של ערכים חשובים.

בחרו ערך אחד שלפי דעתכם מורגש בסיפור.

איזה ערך בחרתם? הסבירו מה הקשר שלו לסיפור.

לכבד, להאיר פנים, ללמד זכות, לעזור, לפרגן, לשים לב, לשמח, להקשיב, לשתף, לעודד, לזכות במצוות, להשקין שלום, לוותר, לסלוח